

A NAPLÓ

RIPORTEREINEK

FELEMELŐ

TÖRTÉNETEI

FREE SPIRIT PUBLISHING
BUDAPEST 2022

TARTALOM

Előszó

– Németh S. Szilárd,
az ATV vezérigazgatójának előszava 9

– Bednárík Imre,
az ATV hírigazgatójának előszava 13

Sváby András

– Ez a mi naplónk 14

L. Dézsi Zoltán

– A Madonna titkai, avagy tényleg
fegyvert fogott ránk Kardos doktor? 40

Hadas Krisztina

– Menekülők: Hosszú út a túlélésért 64

Török Réka

– Áldozatból tettes?
Kertész Ágnes, ahogyan én látom 94

Vujity Tvrtko

– Huszonegy perc... 120

Benyó Rita

– Túl a politikán 146

György Gabriella	174
– Az én kis naplóm	
Berecz Péter	202
– Iskolapadból főműsoridőbe	
Egy másról	236
Karcsikáról	268

ELŐSZÓ

2017 felejthetetlen év volt az ATV életében. Sokan emlékeznek arra, hogy az akkori Hír TV komoly irányváltáson esett át, néhány kollegánkat átcsábították, és a nézőtáborunkat is megpróbálták megszerezni. A nézettségi versenyt továbbra is nyertük, de üzletileg senkinek se lett volna jó hosszú távon, ha egy ilyen kicsi piacon két hasonló televízió működik. Mindannyiunkban, akik ezt a tévét meggyőződésből építjük, dolgozik egy egészséges sikeréhség, hogy nem szeretnénk kevesebbek lenni, szeretnénk mindig megnyerni a saját bajnokságunkat.

Nem volt kérdés számomra, hogy a piaci helyzetünk megőrzése érdekében erősítenünk kell, és nagy dobásra van szükségünk. Akkor még a frizbis műsorgyártókkal készítettük a szórakoztató tartalmunkat, és felmerült egy vasárnap esti infotainment műsor ötlete az akkor a TV2-től elküldött Kárász Róbert műsorvezetésével. Mivel a reggeli műsorunkba is kerestünk férfi műsorvezetőt, ezért erre a feladatra állapodtam meg vele.

Ekkor merült fel először Sváby András neve, aki addigra már tíz éve nem volt állandó műsorvezetőként jelen a képernyőn. Úgy értesültem, hogy Sváby Andrásnak hiányzik az az inspiratív szerkesztőségi légkör, amiben régen dolgozhatott. Ahogy mondani szokás, nem kenyérre kellett neki a pénz, inkább szeretett volna egy jó csapathoz tartozni. Ettől függetlenül komoly dilemma volt számomra, hogy vajon sikeres lehet-e a visszatérése,

mennyire emlékeznek rá a nézőink, és egyáltalán mennyire motivált? A TV2-ben komoly összegekből dolgozhatott, képes-e az ATV kábeltévére szabott költségvetéséhez igazodni?

Sok tehetséges, de nehéz emberrel volt dolgom az ATV-ben, bevallom, ez is szempont volt, amikor mérlegeltem a döntést, hogy megkeressem-e. Meghatározó beszélgetés volt, amikor kikértem Simon András véleményét, aki amellet érvelt, hogy Svábyval jól járna az ATV. Rászántam magam, megkerestük, tárgyalóasztalhoz ültünk. Nem volt nehéz megállapodnunk, hiszen hamar nyilvánvalóvá vált számomra, hogy szívesen dolgozna nálunk, és nem a pénz az elsődleges szempont. Rögtön megfogott az a pozitív atmoszféra is, amit a személye körül éreztem.

Sosem felejem el a bemutatkozását az ATV newsroomban. Összetereltük a kollegákat, hogy bemutassuk friss „igazolásunkat”, mire Sváby András azzal nyitott: „Csak szólok, hogy velem nehéz lesz.” Ha elsőre nem értettem volna, elismételte az egyértelműség kedvéért. Azt nem fedném fel, hogy magamban erre hogyan reagáltam, mindenesetre átfutott rajtam, hogy azok után, hogy néhány „primadonnától” és „nehézfútól” sikeresen megszabadultunk, talán most egy újabb magának való televíziós „ikonnal” sodor össze minket az élet.

Szerencsére és szerencsémre ez volt az utolsó hazugság, vagyis inkább kegyes hazugság, amit Sváby Andrástól az ATV-ben hallottam. Öt éve dolgozunk együtt, és kölcsönösen hatottunk egymásra. Hogy csak egy könnyedebb példát említsek, Karcsikát én nem engedtem volna adásba a Heti Napló stúdiójában, sőt az épületben se szívesen látok állatokat, de jót tett a műsornak, hogy erről ő engem meggyőzött.

Mi, akik régebb óta dolgozunk az ATV-ben, tudjuk, kivel nehéz – és Sváby Andrással nem nehéz. Szenvedélyesen készül a műsoraira, kiválóan vezeti a csapatát, és nem utolsósorban az

intézmény egyik hangulatfelelőse. Tisztesség, emberség, szóki-
mondás – ezzel a szlogennel, célkitűzéssel indult ez a sikeres
műsor, ezekre a fontos elvekre törekszik a Benyó Rita, Török
Réka, Hadas Krisztina, Farkas Nóra, Dézsi Zoltán, Berecz Péter,
Vujity Tvrtko által fémjelzett csapat, és ebből kap most minőségi
összefoglalót az Olvasó.

Németh S. Szilárd
az ATV vezérigazgatója

A Napló és a Heti Napló fogalom a szakmában, az egyedülálló televíziós magazinműsor, amely egyszerre tájékoztat és szórakoztat, megkérdez és válaszol, elgondolkodtat és emlékeztet, leleplez és rávezet, sokszor megríkat, majd megnevettet. Ebben a hihetetlen tág spektrumokat áthidaló intellektuális és érzelmi világban rejlik a műsor immáron 25 éves sikerének egyik titka. A siker másik kulcsa pedig a gondosan összeválogatott riporterek szakmai tudása és a több műfajú riportokat minden héten egy egészéssé összegyúró főszerkesztő-műsorvezető, Sváby András személyisége. Ők azok, akik Tatár földön megtalálták és hazahozták az utolsó második világháborús magyar hadifoglyot. Ők készítették interjút a Ceaușescu házaspárt kivégző kiskatonákkal. A koronavírus-járvány kellős közepén ők jutottak be az aradi Covid-kórházba, hogy helyzetképet adjanak a járvánnyal küzdő egészségügyi dolgozókról és a betegekről. Most is ők követik az orosz agresszió elől menekülő ukrán asszonyok és gyermekeik sorsát. Megrendítő emberi történetek, megoldásért kiáltó társadalmi problémák, járványok, háborúk, aktuális politikai csaták, naplózott valóság az ATV-n.

*Bednárík Imre
az ATV híregazgatója*

SVĚBY ANDRÁŠ

EZ A MI NAPLÓNK

Reggel arra ébredtem, hogy sóska-t vagy spenótot akarok enni, még hozzá azonnal. Órákig azon rágódtam, hogy sóska vagy spenót, melyiket akarom jobban. Sóska vagy spenót, spenót vagy sóska? Andi sem segített, kérdeztem mi legyen, spenót vagy sóska, mondta, egyiket se kívánja. Egyedül maradtam a dilemmámmal. Majd átkutatva a mélyhűtőt, két csomag spenótot találtam, és egy sóska-t. Ki áll neki egy csomaggal bajlódni, győzött a spenót. Kb. fél éve azon vagyok, hogy csökkentsem a mélyhűtőben dekkoló alapanyagok mennyiségét, időnként kivesszek valamit, de a zsúfoltság mégsem mérséklődik. Szerintem Andi mindig vesz valamit, amivel nem lehet mit kezdeni. Mi a túrót keres például egy doboz gőzgombóc a mélyhűtőben? Az előbb láttam. Ki fogja megenni? A sípályánál is kényszer. Van egy doboz bajor percc is. Az még valamire jó lehet... Na mindegy, szóval spenót. Amúgy isteni lett, krémes, tejes, fokhagymás. Bevágtam két tányérral. Se virsli, se tükörtojás. Csak magában spenót. Amúgy a fokhagymaíz mostanában kudarcos. Ebbe is belenyomtam öt gerezddel, íze semmi. Ilyenkor jön a granulált fokhagyma, azzal kiegészítve az igazi fokhagymát tökéletes lett minden. Szerintem Andi is imádni fogja (utólagos hozzáírás, hogy rajongott érte).

Ma reggel is arra ébredtem, hogy itt berreg a határidőóra a fejemben, le kell adnom ezt a kéziratot, neki kéne ülni írni,

A NAPLÓ

de tegnap esett az eső. Csak picit, de esett. Ez azt jelenti, hogy a Pilisben lehet gomba. Ki kéne nézni. Karcsinak se árt egy kis séta. Ráér az a kézirat még egy fél napot. Nem is árt újra átgondolni... erre tökéletes terep az erdő.

NA ELÉG LEGYEN AZ IDŐHÚZÁSBÓL, TESSÉK NEKI-ÁLLNI A MUNKÁNAK! EJNYE! ANNYI MESÉLNIVALÓD VAN – szólal meg hirtelen a lelkiismeretem. Ez igaz, annyi minden kavarog a fejemben a Naplóról, a Heti Naplóról, magunkról, magamról. Az életem része ez a műsor. Az egyik legfontosabb része. De az erdőben újra át lehet gondolni mindent. *RENDBEN, HÚZZ KI AZ ERDŐBE, AZTÁN ESS NEKI AZONNAL* – parancsol a belső hang. Amúgy gombászni aputól tanultam. Apu két éve meghalt, anyu előtte egy évvel. Ha anyámra, apámra és a műsorra gondolkodok egyszerre, akkor mindig hálás vagyok az ATV-nek, hogy a nagybeteg szüleim még életükben láthatták, hogy sikerült, újra dübörög a Napló. Meg tudtam mutatni nekik. Annyira örültek minden sikeremnek. Ők mindig fanatikus ATV-nézők voltak, szerintem soha nem hagytak ki egyetlen Egyenes beszédet se. Minden ATV-s műsorvezetőt személyes ismerősként kezeltek és keresztnéven szólítottak otthon. Egon, Emília stb. Apa minden Napló-adás után felhívott. Mindig várt negyedórát, kiszámolta, hogy ennyire van szükségem, hogy átöltözzek, és hívott. Ez nagyon hiányzik. Soha ki nem hagytak egy Heti Naplót sem. Köszí ATV!

Minden vasárnap hiányérzetem van azóta, ott a telefon előttem az autóban, és várom, hogy megcsörrenjen, és lássam a kijelzőn: APA.

Emlékszem amikor beléptem az ATV kapuján öt és fél évvel ezelőtt. Waze-zel érkeztem, nem jártam itt korábban soha. Már a porta mögött az aulában régi ismerősökbe botlottam, nem örültem neki, ki tudja, mi lesz ennek a tárgyalásnak a vége. Ha esetleg nem jön össze, nem akartam, hogy híre menjen, hogy

ott jártam. Németh S. Szilárddal, az ATV vezetőjével viszont akkor találkoztam életemben először. Felkészültem belőle, ám meglepett, hogy fiatalabb, mint amire számítottam, semmi ájtatosság, jókedvűnek láttam és kifejezetten lényegre törőnek. A második mondatnál nyilvánvalóvá vált, hogy egy nyelvet beszélünk. Szakmai dolgokban és sok mindenben ugyanazt gondoljuk, ilyet is nagyon régen éreztem utoljára. Rokonszenves és nagyon lelkes volt. Láttam, hogy hisz bennem. Rám ragadt a lelkesedése. Csapatot építünk, és indulhat a flúgos futam. Közösén megmutatjuk, hogy a nagy televíziók költségvetésének töredékéből nyerő műsort hozunk létre. Éreztem, hogy sikerülni fog. Megmutatjuk, mire vagyunk képesek. A beszélgetés nem tartott egy órát sem. Kifelé jövet már nem kerültem a régi kollegákat. Már híre mehet, hogy az ATV-ben jártam. Megérkeztem.

Délután hívott Dirk Gerkens, az RTL korábbi, a TV2 éppen regnáló vezérigazgatója.

– Mi van, műsorod lesz az ATV-n?

Dirket régóta ismertem, de amióta a TV2-nél dolgozik, ritkábban beszélünk, és akkor is főleg a sportfogadás volt a téma. Ebben az időszakban mindketten mániákusan tippmixeltünk, aminek a lényege az volt, hogy egymás ellen versengjünk. Kinek vannak jobb tippjei. Nem az számít, hogy ki mennyi pénzt nyer vagy veszít, hanem hogy ki győzedelmeskedik a másik felett. Betegesen szeretünk nyerni mindketten. Statisztikákat vezettünk, ki a jobb tipper. Ám itt most nem a Manchester United, a Liverpool vagy az Arsenal, esetleg gyerekkorom kedvenc csapata, a Leeds volt a téma. Dirk azon aggódott, hogy műsorom lesz az ATV-n. Kifejezetten élveztem, hogy aggódik.

– Mit fogsz csinálni?

– NAPLÓT! – válaszoltam neki.

– What? Are you crazy, are you mad, idiot!

A NAPLÓ

Ilyeneket mondott vagy inkább üvöltött a telefonba, kitért a hitéből, és beígért egy pert. Komolyan azt gondolta, hogy a Napló a TV2 kizárólagos brandje, és nem vette észre, hogy a beígért perrel nekünk csinálna felhajtást. Másnap több újság címlapon hozta, hogy Sváby Naplót indít az ATV-n, és Dirk Gerkens perrel fenyeget. Honnan tudhatták ezt? Ki mondhatta el nekik? Ekkor már biztos voltam a Napló sikerében. Halálosan biztos.

Dézi Zolival és Török Rékával az ATV-ben találkoztam. Nem ismertük korábban személyesen egymást, így illedelmesen bemutatkoztunk. Ők az ATV ajándékai a csapathoz. Zoli régi motoros, Réka az RTL-től érkezett. Kezdődhet a közös munka. Akkor még nem sejtettem, hogy hamarosan mindkettőjüket nagyon megszeretem, a Heti Napló alapjai lesznek, és el se tudom nélkülük képzelni a műsort. Benyó Rita közben telefonon keresett, hogy gondoljak rá, ha csapatot építék. Azonnal igent mondtam, tudtam, hogy az egyik legerősebb és legvagányabb belpolitikai riporter: Gyere, nyomjuk együtt! Tvrtko már az ATV-nél van, tudtam, hogy számíthatok rá. Régi barát, állandóan húztuk egymást, de szerettünk együtt dolgozni. Kicsit úgy éreztem magam, mint Yul Brynner *A hét mesterlövész*ben. Ketten vagyunk. Hárman vagyunk. Négyen vagyunk. Öten vagyunk. Megvagyunk. Jöhet a gonosz Eli Wallach. Mutassuk meg együtt a túlerőnek, hogy mi vagyunk a nyerő csapat. Móka indul.

Sokat lehetne elemezni a Naplók és Heti Naplók történetének diadaljait és nézettségi sikereinek titkát. Álljon itt az én verzióm. A Napló titka a csapatmunka. Felnézünk egymásra. Pontosan tudjuk, ki miben jó. Lelkesítjük és erősítjük egymást. Minicsaládként működünk. Mi vagyunk a naplós Szabó család. A Naplót nemcsak azért kell nézni, hogy tájékozott legyen az ember, hanem azért is, hogy ne maradjon ki a naplós szappanoperából. A formátum ezért lemásolhatatlan és

ellophatatlan. A Napló és a Heti Napló tulajdonképpen a mi életünk egy szelete. A Napló vagy a Heti Napló a mi naplónk. Ezt csak mi tudjuk így csinálni, hiszen azt mutatjuk meg, hogy mi hogyan látjuk a világot, minek örülünk, mitől vagyunk bánatosak, mitől szenvedünk, vagy mitől háborodunk fel, vagy mi az, ami minket is kiakaszt. Pontosan olyanok vagyunk, mint a nézőink. Ugyanazokat érezzük, mint ők. Egy rugóra jár az agyunk. A Napló nem felülről, hanem szemmagasságból tekint a világra. Ennyi. (Amúgy kivagyok ettől az ennyizéstől, de ez tényleg ennyi.) Ha könyvben használnánk emojiakat, most tennék néhány röhögőset. Szét tudnám emojizni az egész könyvet.

Azt még nem is meséltem, hogy az ATV-be Karcsikával érkeztem. Később tudtam meg, hogy Karcsika az ATV vezetőségi meetingjén egyből téma lett. Az ATV nem volt kutyabarát munkahely, de engem nem akartak azonnal elriasztani. Mi legyen Karcsika sorsa? Megszületett a döntés: az ATV-be állat nem jöhet be, KIVÉVE KARCSIKA. Ez lett a lex Karcsika (itt is lehetne egy hahotázó emoji).

Ekkor még senki sem sejtette, hogy Karcsi önálló entitás lesz. Társműsorvezető, aki szavak nélkül tesz hozzá a műsorhoz. Talán nem tévedek, ha azt mondom, Karcsi a földkerekség első és egyetlen magazinműsor-vezető kutyája. Összeomolhat a világ, világlárványok és háborúk jöhetnek és mehetnek, de Karcsi kapcsán a kérdés örök. Mit keres a kutya az asztalon? (emoji fel) Karcsiról hosszan tudnék írni, köteteket, ám lesz itt egy önálló fejezete. Előzetesen csak annyit, hogy Karcsi a saját tehetségével lett az ország Karcsikája. Pontosan érzi, mi a feladata, tudja, hogy mikor kell a lencsébe nézni, és azt is vágja, hogy nem szabad széttrollkodni az adást. Az egyik legfegyelmesebb televíziós, akivel valaha életemben találkoztam. Profi.

Karcsival a legemlékezetesebb közös forgatásom az volt, amikor az ismert vízimentővel, Bagyó Sándorral forgattam a

balatoni halálos kimenetelű vízi balesetek kapcsán. Sanyival ezer éve ismerjük egymást, nincs olyan nyár, hogy ne találkoznánk, hogy ne interjúzzak vele. Megbeszéltem vele, hogy imitálunk egy vízi mentést. Ő lesz a fuldokló, én a mentő. Beleugrott a vízbe. Csapkodott és fuldokolt. Én utánavetettem magam. Küzdöttünk, megpróbáltam kimenteni, de nem ment. Hatalmas test a Sanyi, bőven száz kiló felett. Mint egy víziló nyomott a víz alá, kerestem rajta a fogást, de nem találtam. Tolt lefelé, csak az arcom volt kinn, tapostam a vizet. Már úgy éreztem, feladom és elmerülök, bár tudtam jól, hogy Sanyi, ha kell, a grabancomnál fogva kimarkol a mélyből. Közben Karcsi üvöltött a mentőcsónakban. Ami nekünk egy imitált mentés, az Karcsinak a véres valóság volt. Szabályosan traumatizálta a helyzet. Egyfolytában visított, utánunk akarta vetni magát. Közben Sanyi rám nehezkedett teljes testével, ha ez éles helyzet lett volna, belevesztem volna a vízbe. Sanyi felrántott és kiabálva kérdezte:

– Ki tudnál menteni?

Hörögve válaszoltam:

– Neeem – közben vizet nyelek –, Sanyi, nem tudtalak volna kimenteni, elvesztem volna.

Felkapaszkodtam a mentőmotorosra, lihegtem a fáradtságtól, megviselt a helyzet lelkileg és fizikailag is. Karcsi közben folyamatosan őrjöngött, nem hagyta abba a visítást. Ugrált rám és bújt az ölembe, úgy viselkedett, mint egy idegroncs. Azt hitte, hogy elveszít engem. Ekkor megértettem a kutyaelkedet. Igenis tudnak elvontan gondolkodni, bárki bármit mond, ebben halálosan biztos vagyok. Tisztában vannak olyan absztrakt fogalmak jelentésével is, hogy halál. Karcsinak halálfélelme volt, ám nem a saját életét féltette, hanem a gazdájáét. Hazafelé a stábutóban egész úton bújt, és ettől a naptól kezdve mindig kiborul, ha valaki a családban hajóról vagy csónakról a vízbe ugrik. Mindig ugyanúgy visít, mint azon a nyári forgatási napon.

EZ A MI NAPLÓNK

Milánra úgy vigyáz, mint a szeme fényére. Na, őt végképp nem engedi vízbe

A NAPLÓ

Milánra úgy vigyáz, mint a szeme fényére. Na, őt végképp nem engedi vízbe.

Milán egyidős a műsorral. Szinte napra pontosan. 2017. március másodikán született, tíz nappal később, tizenkettedikén indult a műsor. Andit én vittem a szülőszobára, ott voltam, amikor Milán először felsírt, és én vágtam el a köldökszínórt. Boldog voltam, ötvenévesen új életem kezdődött. Minden szempontból új. Andinak az első gyermeke, nekem van két nagy fiam. Először a szüleimnek, majd Andi szüleinek küldtem el Milán első fotóit, majd közvetlenül utánuk a Heti Napló csapatának és Szilárdnak. Túl voltunk már a sokadik tervezgetős értekezleten, megismertük és megszerettük egymást. Magától értetődően természetes, hogy a közvetlen család után ők az elsők. Mindenki boldogan gratulált, Milán az első ATV-s Heti Napló-bébi. Néhány nappal később, amikor Andival közösen hazaengedték őket a kórházból, tele volt a város a fejemmel. Szilárd korábban ígérte, hogy hatalmas óriásplakát-kampányt tervez a műsor indulásához időzítve. Először, de nem utoljára tapasztaltam meg, hogy nem beszélt a levegőbe. Sokszor voltam már óriásplakáton, de ilyen intenzív kampányt még a TV2-s időszakomban se láttam korábban. Andival nevettünk a kocsiban, és elterveztük, hogy valamelyik plakátnál lefotózzuk a kis pólyás baba Milánt. A fotó természetesen soha nem készült el. Milán annyira pöttömke volt, nem akartuk ki-be rángatni a kocsiból. Inkább rohantunk vele haza.

Három nap múlva ott álltam a stúdióban, néhány másodperc és indul a főcím. Túl voltam sok száz élő adáson, de már tíz éve nem vezettem Naplót. Ilyet is régen éreztem: picit izgultam. Kalapált a szívem. Érdekes dolog a televíziós izgalom, úrrá lehet rajta lenni, de be is lehet vállalni. A nézők szeretnek minden esendőséget, az izgalommal tudnak azonosulni. Tudtam, hogy a vezérlőben ott van mindenki, az összes Heti Napló-s, a

főrendező, a régi cimbora Lengyel Zsolt, a hírigazgató, akivel már a TV2-ben is együtt dolgoztam, Bednárík Imre, és ott van Szilárd is. De tudtam, hogy anyu és apu is otthon izgulnak, és Andi is néz Milán mellől. Ilyenkor az izgalom a főnökségnek és a családnak is szól. A rágót a főcím előtt pár másodperccel vettem ki a számból. A rágózásra még húsz éve Antal Imre tanított. Ő mondta, hogy adás előtt soha ne igyak semmilyen folyadékot. „Andriskám, attól csak izzadsz. Rágózz!” Az Antal Imre-i tanács óta soha nem mentem élő adásba rágó nélkül, ez amolyan kabalám lett. Bejáratja az arcizmokat, a beszélő izmokat. És soha nem iszom adás közben vizet. Nincs a pultomon víz. Egy hat-nyolc órás élő választási műsormaratont lenyomok vízivás nélkül. Igyon vizet a Rózsa Gyuri. (emoji) Amúgy Antal Imréről van egy másik történetem. Szép történet, bár nagyon szomorú. Benne van az elmúlás és a barátság. Egyszer majd elmesélem, ha kéritek...

Szóval ott álltam a stúdióban, néztem az órát, és berobbant a főcím. Zseniális a Heti Napló főcímm zenéje. Nem tudom meg-
 unni, a mai napig élvezettel hallgatom, ez a csengőhangom, tehát naponta legalább ötvenszer hallom. A zeneszerző, ifj. Balogh Ferenc, az ATV egyik legtehetségesebb és legkreatívabb, ám leg-szerényebb figurája. A főcímekeket, viseket is neki köszönhetjük, a világ bármelyik tévéjében dolgozhatna, és meggyőződése, hogy a Heti Napló főcímm zenéje a CNN-en is hasítana. Tehát berobbant a zene, és én először mondtam az ATV képernyőjén: „Szeretettel köszöntöm önöket! Örülök, hogy itt vannak és a Heti Naplót választották!” Kicsit remegett a hangom, de a tartalomjegyzék után megnyugodtam.

Azóta is minden vasárnap ezzel köszönök be. Ez az én saját üdvözlésem.

Aznap éjjel keveset aludtam, a nézettséget vártam. A fél éjszakát végigcseteltük a naplósokkal, mindenki a nézettségre

A NAPLÓ

volt kíváncsi, az induló csapatból Benyóval, Rékával, Tvrtkóval és Zolival tippeltünk, reménykedtünk a csodában. A nézettségvárás a televíziózás legidegőrlőbb, ám az egyik legcsodálatosabb része. Addig szeretnék televíziózni, amíg ezt ennyire élvezem. Ebben mániákus vagyok és bárkit belelkesítek. Atyaég, mennyiszer jártunk a felhők felett egy-egy kimagasló nézettség után. Megunthatatlan. Mindenki ismeri a mondást: kis pénz kis foci, nagy pénz nagy foci. A legenda szerint Puskás mondta az alapvonalról a szövetségi kapitánynak, Sebes Gusztávnak, amikor 1952-ben az Európa-kupa selejtezőn 2 : 0-ra vezetett az esélytelenebb Svájc. A félidőben lett prémium, és nyert a magyar csapat. Legenda, azóta sokan cáfolták, de a mondat fennmaradt. Nos, mindez nálunk teljesen másképpen van. Én a Heti Naplóval pont azt élvezem a leginkább, hogy a nagy tévék költségvetésének töredékéből, század annyi pénzből, mint amennyibe egy nagy show-műsor, egy Sztárban sztár, egy X-faktor, vagy egy táncikálás Dancing with the Stars kerül, labdába rúgunk. És gólt lövünk. Kis pénz nagy foci. Olyan, mint a Kékszalag, a balatoni tókerülő verseny, ahol együtt versenyezhet a szuper katamarán és a veterán 100 éves fahajó, amelyik egy jó szeles szakaszon meg tudja mutatni, mire képes, ha jó a csapat. Ilyenek vagyunk mi, ATV-s Heti Napló-sok.

A Kékszalagról a legutóbbi forgatásom jutott most eszembe. Mennyire élveztem minden percét! Néhány hete hívott Gémesi Józsa a Fifty-Fifty csapat sajtófőnöke, ha akarok és van kedvem, forgathatunk a rekorder hajó fedélzetén. A témát azonnal stoppoltam, a Heti Napló csapatában amúgy is én vagyok a legnagyobb vitorlásbolond. Meg ugye bakancslista. Szeretem a bakancslistás témákat. Ha nem a földtől elrugaszkodott dolog a legnagyobb vágyad, akkor forgasd le. Minél jobban vágysz valamire, annál jobb lesz a film. A Naplóba ez is belefér. Mutassuk meg, hogy a vágyak teljesülhetnek, csak tenni kell érte.

Sokszor voltam már óriásplakáton,
de ilyen intenzív kampányt, mint amit
Szilárd intézett, még a TV2-s
időszakomban se láttam
korábban

**SZAVAZZON
RÁNK!**

VÁLASZTÁSOK
SVÁBY ANDRÁSSAL

**ÁPRILIS 8.
18.00**

PrimaTék

PÁRISI GALÉRIA

拍卖会

ÉS!

Néhány héttel később Hadas Kriszta felfedezettjével, a fiatal, mindössze huszonegykét éves Gudmon Olivér operatőrrel ültünk a Fifty-Fifty trambulinszerű hálóján, ami a két hajótest között feszült, és élveztük a sebességet. Régóta vitorlázom, de soha nem mentem még a szél erejének két-háromszorosával. Az egész elképesztő. Igen, jól olvasták, az ilyen típusú hajók gyorsabbak a szélnél. Sokkal gyorsabbak. A szél erősségének többszörösével tudnak repülni. Ezt nehéz szárazföldi emberként megérteni, de a lényeg, hogy a vitorlásokat nem tolja, hanem tulajdonképpen húzza a szél. Ezt hívják látszólagos szélnek, itt összeadódik a hajó sebessége, a felhajtóerő és a szél ereje. Olyan, mint a repülés. Amúgy pontosan ezt éreztük, miközben a vízről emelkedett a hajó egyik talpa, repültünk. Csak a szél hangját hallottuk, de szárnyaltunk, mint a madár. Szétstresszeltem magam még a látványtól is, ahogy a hajó kikanyarodott a szűk kikötőhelyről, tapasztalatból tudom, hogy a vitorlázás legkényesebb része az el- és kikötés. Itt nagyokat lehet hibázni. Ők nem hibáztak. Lenyűgözött az a harmónia, ahogy a hajó legénysége dolgozott a vízen. Ha nem lettek volna vezényszavak, akkor is mindenki tudta volna a dolgát, egy-egy fordulóban egyszerre pattant fel a nyolc ember. Átrohantak, kötelet húztak és elengedtek, csörlőztek, áthúztak, vitorla le, vitorla fel, nem keresztelték egymást, mindezt néhány másodperc alatt, és újra száguldottunk a széllél. A hajó 15 méter, szélessége 10 méter, az árbócok magassága 20-20 méter, és bő szélben a teljes vitorlafelület több mint 260 négyzetméter, de a Fifty-Fifty nem ettől különleges, és nem emiatt mesélek erről most. A hajó a tervezés csúcsa, ugyanis a két hatalmas árbóc nem egymás mögött, hanem egymás mellett helyezkedik el. Ki az az őrült, akinek ez az eszébe jut? Ki az, aki egy ilyen hajónak nekiáll, megtervezi és le is meri gyártani? Hogy nem gondolja azt, hogy a két hajótest a két különálló vitorlával erős szélben elindul két irányba, az egyik jobbra, a másik balra,

Régóta vitorlázom, de soha nem mentem még a szél erejének két-három-szorosával

kettéreccsentve ezzel a hajót? A Fifty-Fifty a titokzatos magyar hajótervező, a különö zseni Paulovits Dénes, vagy ahogy a vitorlások hívják, Dini agyszüleménye. Egy magyar projekt, amire egyszer talán ugyanannyira büszkék leszünk, mint a C-vitaminra, a golyóstollra vagy a Rubik-kockára. Megismertem a hajó kapitányát, Józsa Marcit is, aki hosszú évek óta rengeteg pénzt pumpál a vitorlásversenyezésbe. Vethetne sportkocsikat, évente kétszer nyaralhatna a családdal a Maldívon, ám ő a pénzét a vitorlázásba teszi, hajókat és balatoni, illetve tengeri csapatokat épít, azért dolgozik, hogy a szenvedélyének élhessen. Jó, hogy ilyen embereket ismerhetek, és el is döntöttem, hogy egyszer forgatok Marciról egy önálló filmet. Nem is mondtam neki, ebből a könyvből tudja majd meg.

Külön öröm, hogy a legénységben volt egy régi barátom. A kis Benyót, azaz Dénes Bencét kisgyerekkora óta jól ismerem. Együtt vitorlázott a legnagyobb fiammal, Tomival a Velencei-tavon, a legendás, fiatalon elhunyt edzőnél, Timunál, azaz Timár Péternél. Egy egyetemre jártak Southamptonban. Mindketten hajómérnökök lettek, Tomi az egyik legmenőbb vitorlásépítő cégnél robog felfelé a ranglétrán, Benyóka meg a Fifty-Fifty csapat profi vitorlásversenyzője lett. Amúgy előtte egy hónappal találkoztunk, de akkor mindketten öltönyben voltunk. Tomi fiam esküvőjén buliztunk utoljára együtt. Életem egyik legcsodálatosabb napja volt a fiam esküvője.

Nehéz számbavenni vagy összeírni, mennyi minden történt velem a Heti Napló öt és fél, hat éve alatt. Elvesztettem a szüleimet, előbb anyut, egy évvel később aput. Egy csapásra árva lettem, amit nem tudok megszokni, és mindennap fáj a hiányuk. Ám, mint írtam, megszületett a legkisebb fiam, Milánka. A nagyfiaim közül Tomi elkezdte és befejezte az egyetemet, a középső fiam, Peti leérettségizett és még idén ő is diplomázik. A Heti Napló megközelítette vagy talán túl is szárnyalta az ő Napló sikereit. Egy sokkal nehezebb és lélekörölőbb televíziós környezetben, százharminc magyar nyelvű csatorna örült versenyében, az internet és a streaming mellett rendre ott van a nézettségi listák tetején.

A naplós csapat egyre összetartóbb, egymás minden nyűgjét ismerjük, és tiszteletben tartjuk a másik rigolyáját is. Én egyre kevesebbet őrzöngök mint „főnök”. Változtam, türelmesebb lettem, legalábbis belülről ezt érzem. Török Réka, Benyó Rita, Vujity Tvrtko és Dézsi Zoli (no meg Karcsika) után megérkezett a csapatba György Gabi, aki azonnal a csapat része lett. Őt is azonnal megszerettem, jó érzés volt, hogy végre lett egy végtelenül nyugodt ember is a szerkesztőségben. Gabit még soha nem láttam kiakadni vagy hisztizni. Saját tehetségének köszönhetően a csapat tagja és mostanra teljes értékű riportere lett Berecz Péter,

EZ A MI NAPLÓNK

Elvesztettem a szüleimet, előbb anyut, egy évvel később aput. Egy csapásra árva lettem, amit nem tudok megszokni, és minden nap fáj a hiányuk

a mi Petikénk, aki gyakornokból lett a vasárnapjaink része. És hívásomra megérkezett Hadas Kriszta is. Hadas régi barátom, vérbeli riporter, akivel millió helyen dolgoztam már együtt. Soha semmit nem vett félvállról, minden filmjét olyan alapossággal készíti, mintha az első lenne, és az élete múlna rajta. Amióta ismerjük egymást, számíthatunk a másokra. Korábbi férje, Kakuk Gyuri az egyik legjobb barátom volt. Gyurit is a Heti Napló indulása után temettük el, én voltam az egyik búcsúztató. Sokat gondolkodok rá is. Benyó Rita nemrég jelentette be, hogy leválik a csapatról, a Szabad Európánál fog dolgozni. Sajnálom és hiányozni fog. De tudom és megértem, ha valaki váltani akar. Megesik az ilyen.

Közben benne vagyunk az évszázad gazdasági összeomlásában, a szomszédban háború dúl, aminek nem látjuk a végét, az ellenzék újra és újra pofára esik a választásokon, amit szintén követünk, és átvészeltük a lezárásokat, a Covid első, második és harmadik hullámát. Elképesztő hat éven vagyunk túl. Az uborkaszezon mint kifejezés eltűnt a naplósok szókincséből. Azt hiszem mindörökre. Sajnos.

A Covidról eszembe jutott egy másik történet. Gyors egyeztetés után, a Covid első hullámában, a Dél-pesti Centrum-kórház, azaz a László Kórház kommunikációs vezetője forgatási engedélyt adott, hogy forgathassunk a kórház Covid-osztályán. Az ügyintézés gyors volt. Még senki nem tudta, hova fajul a járvány, a legkomolyabb kijárási tilalom volt érvényben, mindenki maszkban járt mindenhol, az utcákon is. A kutyasétáltatók csak a ház körül körözhettek, és ha két ember találkozott, akkor 2-3 méterre kerültek egymást. Az ismerősök is messziről köszöntek csak egymásnak. Féltünk a láthatatlan ellenségtől. A kórház bejáratánál egyenruhás katonák igazítottak útba, csak rápillantottak a forgatási engedélyemre és mutatták, melyik pavilonba menjek, ahol megkaptam a védőfelszerelésemet. Szkafoanderszerű öltözet.

FFP kettes maszk, ami akkoriban hiánycikk volt, a fekete piacon ötezer forintért árulták darabját. A sima maszk is beszerezhető volt, a boltok polcairól azonnal elfogyott a kézfertőtlenítő és a baktériumölő szappan. Ám a kórházban mindennel elláttak. A kórházi pavilonban egymás mellett voltak az ágyak, rengeteg a beteg, mindegyik mellett gép szuszogott. Én bekapcsoltam a kis kézi kamerámat, és innentől kezdve a keresőn keresztül láttam a világot. Az ágyakon idősek és fiatalok feküdtek, mindenkit lélegeztettek, csak a gépek zaját lehetett hallani, csak azok beszéltek, akiket éppen akkor tettek gépre. Többször hallottam azt a kérdést, hogy „Ugye nem fogok meghalni?“, mások halkán köhögve könyörögtek, hogy ne tegyék őket gépre. A kis kamerámmal mindent rögzítettem, és tudtam, hogy erre a forgatásra életem végéig emlékezni fogok, de abban is biztos voltam, hogy a Heti Napló nézőinek meg kell mutatni, milyen áldozatos munka folyik a Covid-intenzíven. Minden magyar embernek látnia kell, mi történik a kórház falai mögött.

Közben a kamerámmal egy doktornőt kerestem, akit a terem végében találtam meg, messziről megismertem, már a mozgásából tudtam, hogy őt keresem és vele fogok röviden interjúzni, csak annyi időre, hogy ne tartsam fel a munkájában. Rajta is szkafander volt, sapka és FFP2 maszk, csak a szeme látszott. Szép sötétbarna szeme volt, azt is láttam rajta, hogy nagyon fáradt, és nagyon szomorú. Elmesélte, hogy rengeteget van benn az osztályon, és bár ő eredetileg intenzív osztályos gyermekorvos, de a járványban mindenki ott dolgozik, ahová vezénylik. Mivel értett a lélegeztetőgépek bonyolult beállításaihoz, szükség volt a tudására. Nagyon hiányzott neki a kisfia, akire általában a párja vigyázott, hiszen a Covidban a nagyszülőket is óvni kellett. Közben letelt a munkaideje, együtt távoztunk a kórházból, amikor levette a maszkot, láttam, hogy fáradtan is mennyire szép. Együtt mentünk haza, hiszen a fiatal doktornő az én

párom, Andi. A kisfiú pedig, aki ennyire hiányzott neki, a közös kisfiunk, a kis két és fél éves Milánka.

Nos, ez a bekezdés, vagy ez a film, bár a szereplők és a szituáció valóságos lehetett volna, csak az én képzeletemben születhetett meg. A Covid-hullámok alatt ugyanis soha, egyetlenegyszer sem engedtek minket egyetlenegy kórházban sem forgatni. Andi és az én személyes történetemet csak itt tudom elmesélni nektek. Ez az egész a mai napig felfoghatatlan és hallatlan, a kommunikáció csődje, a bürokraták tobzódása. Céltalan, értelmetlen és kontraproduktív. Egy korszak jelképe volt ez a forgatási tilalom, ami a Covid alatt az egészségügyi intézményekre vonatkozott Magyarországon 2019-től 2021 végéig. Ez az én soha le nem forgatott filmem.

A teljes képhez persze hozzátartozik, hogy nem hagytuk magunkat. A teljes tiltás ellenére forgattunk Covid-osztályokon. Szlovákiában, Ausztriában és Romániában. Ezekben a környező országokban a kormányok kötelességüknek tartották bemutatni az embereknek azt a küzdelmet, amit a kórházak falai mögött vívtak az orvosok, nővérek, ápolók, a kiszolgáló személyzet és maguk a betegek.

Közben eltelt egy nap, tegnap abbahagytam az írást – az az igazság, hogy felhúztam magam és újra átéltem azt a tehetetlenséget – mára lehiggadtam. Ezek szerint még mindig fel tud idegesíteni, ha egy sajtóosztály a sajtó elhárításán dolgozik és nem az újságírók segítése a cél. Így megy ez mostanában, kifejezetten meglepődünk, ha egy sajtóosztály segíti a munkánkat. Ritka, mint a fehér holló. Most megint jól felkaptam a vizet.

Két nap szünet után folytatom a fejezetemet. Tegnap Leányfalun odalépett hozzám egy középkorú hölgy és ennyit mondott:
– Maguk olyan jó emberek!

Meglepett a közlés, hirtelen nem is tudtam frappánsan válaszolni, csak megköszöntem és kérdeztem:

– Miből tetszik ezt gondolni?

– Tudja – folytatta a hölgy –, én minden hónapban megnézem a Székhelyi Józseffel készített utolsó interjóját. Ilyen beszélgetést csak jó emberek tudnak készíteni.

Nagyon megköszöntem, és hazafelé az autóban felidéztem magamban ezt a beszélgetést. A filmet a Varga testvérekkel forgattam. Varga Dezső, azaz Dedi és Varga Zsolti testvérek, a műsor elképzelhetetlen nélkülük. Mindketten operatőrök, hangmérnökök, világosítók és vágók, de leginkább szoros alkotótársak. Még nem olvastam a többiek fejezeteit, de biztos vagyok abban, hogy mindenki ír a Varga tesókról, nélkülük nem lenne ilyen a Heti Napló. Ha tehetik, együtt forgatnak, az egyik testvér kezeli a kamerát, a másik testvér állítja a hangot. Menetközben mindig sokat beszélgetünk, rengeteget nevetünk, és együtt tervezzük meg és építjük fel a filmet. Mátészalkáról járnak a Heti Naplóba, a forgatási napokon egy kis budai albérletben laknak. Olyan régóta ismerjük egymást, hogy szinte szavak nélkül kitalálják a gondolataimat, tudják mikor kell kifordulni a kamerával, mikor kell közelit venni, mikor kell átélezni vagy leállítani a felvételt. Minden forgatásunk azzal kezdődik, hogy átbeszéljük az aznapi teendőket, előre elképzelem, hogy mi várható. Ilyenkor általában sokat nevetünk.

De azon a napon minden másképpen volt. Elmeséltem nekik, hogy Székhelyi Józseffel forgatunk, és vélhetően ez lesz az utolsó nagyinterjúja. Jóska rákos, sok az áttét. Ennyit tudtunk.

Székhelyit kiskamaszkorom óta ismertem, a Romkertben, azaz a Március 15. téren a nyolcvanas évek végén gyakran sétáltattuk együtt a kutyáinkat. Jóska már akkor befutott és ismert színész volt, én pedig gimnazista fiatal. Sokat beszélgettünk, mesélt a színészetéről. Én éppen a gyötrelmes, útkeresős kamaszkoromat éltem, és emlékszem mennyire imponált, hogy egy ilyen nagy ember az én barátom. Aztán elköltöztünk a környékről, időnként

összefutottunk valahol. Én rádiós lettem, később televíziós, és valahányszor találkoztunk, Jóska megölelt, és mindig felidéztek a kutyasétáltatós, romkertes estéket. Amikor a mostani forgatás előtt felhívtam és kérdeztem, van-e kedve velem a betegségéről beszélgetni, azonnal mondta, hogy velem bármiről. Azt hallottam a hangjából, örült, hogy újra találkozunk. Megbeszéltük, hogy a városligeti műjégpálya előtt találkozunk, és valamelyik padon ülve beszélgetünk majd. Korábban érkeztem, leültem a lépcsőre, gondolkodtam és vártam. Ő pontos volt, messziről kiszúrtam ahogy érkezik, és szomorúan figyeltem, hogy szegény alig vonszolta magát. Amikor megpillantott, elmosolyodott, odaért és megölelt. Ijedten néztem, ahogy kapkodja a levegőt, és tudtam, hogy a kiszemelt beszélgetőhelyszín elérhetetlen messzeség Jóskának. Belém karolt és apró léptekkel egy közeli padig vánszorgott el, ott leültünk, Jóska percekig szuszogott. Itt kezdődött életem egyik legszebb beszélgetése.

Elmesélte, hogy nem fél a haláltól, viszont az odavezető úttól nagyon tart. Az agóniától félt. Úgy gondolta, hogy az agónia a halálba vezető kikövezett vagy kikövezetlen út. Ám azt is mondta, hogy a halál természetes dolog. Tisztán emlékszem, így fogalmaz: „A haláltól félni csacsiság.” Mesélt a betegségről, a rákról is, erre is szó szerint emlékszem: „A rák nem más, mint egy tragikus félreértés. Az egyik sejt rosszul kommunikál a másikkal, az egyik félreérti a másikat, és az továbbadja a mellette elhaladó sejteknek. Így minden sejt félreért mindent, és ettől minden elromlik.” Ő tehát egy félreértés áldozata lett, emiatt beteg, emiatt fáradékony, és emiatt nagyon fáj mindene.

Amikor a jégpálya lépcsőjén ültem, kitettem egy üzenetet a Facebook-oldalamra, csak ennyit írtam: Székhelyi Jóskát várom, hamarosan interjúzok vele, üzenjetek neki! Jóska előtt kivettem a zsebemből a telefonom. Engem is meglepett, hogy szűk fél óra alatt több mint ezer üzenet érkezett. Nem is válogattam,

Elmesélte, hogy nem fél a haláltól, viszont az odavezető úttól nagyon tart. Az agóniától félt

hiszen én is most láttam először, csak elkezdtem neki felolvasni a nézők kívánságait. „Gyógyuljon meg, művész úr!” „Starsky, hozd a kocsit!” „Tessék még élni jó sokáig” „Sopronban minden darabját láttam” „Imádom a művész urat, az Isten szerelmére, gyógyuljon meg!” – miközben olvastam az üzeneteket, felnéztem és láttam, hogy könnyes a szeme. Küzdött a sírással és ennyit mondott: „TAPS”

Elmesélte, hogy a taps a szeretetnyilvánítás azon formája, amely gyógyít, amikor kinn áll a színpadon, akkor nincs fájdalom, nincs betegség, akkor csak a boldogság létezik. Nemsokára

A NAPLÓ

saját szememmel is láttam mindezt. Elkísértük a színházba, figyeltem a kocsiban, ahogy közeledünk a Madáchhoz, egyre kevesebbet beszélt, az állandó zihálás is abbamaradt, látszott, hogy nagyon összpontosít. Végignézttem a darabot, Jóska csodálatosan játszott, és a végén a meghajlásnál ő kapta a leghangosabb tapsot. A rák elvette a fizikai erejét, látszott, hogy nehezebbre esik a mozgás, de a lelkierejét felerősítette. Sose felejttem el ezt az előadást.

Két héttel később kaptam a hírt, hogy Jóska meghalt. Elővettem a telefonom, megnéztem a közös filmünket, és arra gondoltam, hogy kevesen köszöntek el ilyen szépen a világtól.

Sok történet ragadt még bennem, de talán lesz ennek a könyvnek folytatása egyszer. Szeretettel gondolok vissza Gyurira, a kabinosra, akinek végignézttem az utolsó munkanapját. Elmesélném nektek, mit éreztem az építkezési daru tetején, amikor váratlanul rám csapódott egy vasajtó. Beszélek majd egyszer a szeretetre méltó családról, Ödön, a hatalmas szürkemarha gazdájáról, akikkel havonta beszélgetek, és egyszer Milánt is elvittem hozzájuk megcsodálni Ödönt. Sok szép történetem van.

A fejezetem végén még szeretném felsorolni egyben az összes ősnaplós és Heti Napló-s kollegámat, sokat köszönhetünk egymásnak és én is nekik: Azurák Csaba, Benyó Rita, Barczai Gabriella, Berecz Péter, Bihari Ádám, Bombera Krisztina, Dorogi Gabriella, György Gabriella, Hadas Krisztina, Hidvéghy Krisztina, Kandász Andrea, Keleti Andrea, Kereszty Gábor, Kert Attila, Kotroczó Róbert, L. Dézsi Zoltán, M. Kiss Csaba, Papp „Pimaszúr” Gergő, Pusztay András, Szalay Ádám, Tóth Andrea, Török Réka, Vujity Tvrtko, Zöldhegyi Katalin.

SZÉKHELYI JÓZSEFHEZ

Zsuzsa

Sváby Andrásnak köszönet ezért a csodálatos és megható riportért!

Tetszik Válasz

... Józsefné

Köszönöm Sváby András ezt a kedves beszélgetést a Művész Úrral!!!! Drága Művész Úr!!!! Harcoljon ezzel a fránya rákkal!!! Győzze le, Ön az erősebb!!!

Tetszik Válasz

Anikó

Taps! Tap! Taps! Mihamarabbi felgyógyulást kívánok a művész úrnak! A megható riportért is köszönet!

Tetszik Válasz

Ilona

Megkönnyezve, gombóccal a torkomban néztem végig Nagyon köszönöm szépen a megemlékezést, és részvétem a Családjának. Csodálatos művész és rendkívüli ember volt.

Tetszik Válasz

Marcsi

A riport utolsó pár mondata fantasztikus megfogalmazás, miszerint nem a halál a félelmetes, hanem a hozzá vezető út. Minden tiszteletem a művész úré!

Tetszik Válasz

Norbert

Nagyon szerettem a hangját, mindig megnyugtatót. Remélem, jó helyen van.

Tetszik Válasz

Zsigmond

Megérintettek szavai, köszönet Sváby úr! Én is csak egy 'sejt' vagyok úton valahová! Nyugodjon békében!

Tetszik Válasz

Aranka

Hihetetlen ember, hihetetlen tehetséggel, hihetetlen hanggal! Nagyon fog hiányozni, őszinte részvétem a családjának!

Tetszik Válasz

Judit

Nekem nemcsak a színész, de a drága barát, osztálytárs is hiányzik. Soha nem felejtjük el, öröm volt vele!!!!
A művészete ragyogó volt, a jelleme felejthetetlen!!!!

Tetszik Válasz

... Pálné

Csodálatosan meghatóan beszélt, szinte megszemélyesítette a betegséget! Igazi színész tehetség! Emléke örökké él!

Tetszik Válasz

A VÍZI MENTÉSHEZ

Timi

Nagyon szomorú lettem és egyúttal lenyűgözött az édesanyától! Ugyanakkor sajnós még most sem vagyok tisztában az alapvető fogásokkal. Eddig nem, de most már elgondolkodnék a mentésen!

Tetszik Válasz

Anikó

Köszönöm Andrásnak ezt a riportot! Remélem sok megosztással eljut az emberekhez, hogy tanuljanak belőle! Azt viszont nagyon szeretném, ha a sok gyógyszerreklám helyett nyáron ilyen figyelemkeltő tájékoztatót mutatna a tévé!

Tetszik Válasz

Borbála

Le a kalappal, nagyon hasznos riport volt. Elismerésem a vízimentőknek!

Tetszik Válasz

... Józsefné

Karcsika édes! Okosabb sok embernél!!!

Tetszik Válasz

Jochann

Borzalmas!! Végig remegtem könnyeztem, nem találok szavakat! Mélységes részvétem a családnak!

Tetszik Válasz